

РЕШЕНИЕ

№ 1728

гр. София, 17.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8196** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 23.04.2020г. по НАХД № 6516/2019г. на СРС, НО, 103- ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 250 от 20.11.2018г., издадено за началник ГПУ – С. към РДГП – Аерогари – ГДГП – МВР, с което на Т. Б. на основание чл.48, ал.1, т.3 от Закона за чужденците в Република България е (ЗЧРБ) е наложена глоба в размер на 5000 лв. за нарушение на чл.34 от ЗЧРБ.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган с искане да бъде отменено, като бъде потвърдено отмененото с него НП. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Т. поддържа касационната жалба. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Ответникът –Т. Б., чрез адв. Б. оспорва касационната жалба по съображения изложени в писмено възражение. Моли решението на СРС да се остави в сила. Претендира присъждане на разноски по списък.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 17.11.2018 г. св. И. С. – командир на отделение при ГКПП – Аерогара С., в присъствието на Н. Б. и А. Т., съставил на Т. Б. АУАН за нарушение на чл.34 ЗЧРБ, за това че на 17.11.2018 г. около 11:10 часа на ГКПП – Аерогара С., при осъществяване на гранична проверка на Т. Б., явила се за полет 7W755 за К., било установено, че същата е влязла в страната на 15.08.2012 г. през ГКПП К., като към момента на напускане на страната е надвишила разрешените срок за пребиваване с 2 200 дни. Въз основа на така съставения АУАН е издадено процесното НП.

Въззивната инстанция е приела незаконосъобразност на НП поради нарушение на императивните изисквания на чл.42, т.3, т.4 и т.5 и чл. 57, ал.1, т.5 и т.6 ЗАНН относно датата на извършване на нарушението, описанието и правната му квалификация.

Решението е правилно.

При съставянето на АУАН и издаването на НП не са спазени и императивните разпоредби на чл.42, т.3, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН относно описанието на нарушението и датата на извършването му. Извършеното от Б. нарушение е описано в НП по следния начин „на 17.11.2018 г. около 11:10 часа на ГКПП – Аерогара С., при осъществяване на гранична проверка на лицето, явило се за полет 7W755 за К., се установи, че същата е влязла в страната на 15.08.2012 г. през ГКПП К. шосе към момента на напускане на страната е надвишила разрешените срок за пребиваване с 2 200 дни“. Не е посочено дали Т. Б. е имала разрешение за пребиваване, ако е имала кога е издадено същото и с какъв разрешен срок. Това фактическо описание е неясно и лаконично, не отговаря на изискванията на чл.42, т.4 ЗАНН, респ. чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН и не позволява определянето на кореспондиращата на него нарушена правна норма.

Не става ясно и коя е датата, на която АНО приема, че е извършено вмененото на Б. нарушение, което съгласно посочената санкционна норма на чл.48, ал.1, т.3 от ЗЧРБ е оставане в страната след изтичането на срока за пребиваване. Съществен елемент от описанието на такова нарушение е кога е изтекъл срокът на пребиваване (той също не е изобщо посочен). Неизпълнението на изискванията на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, състоящо се в непосочване на дата на извършване на административното нарушение, е винаги съществено нарушение в административнонаказателното производство, защото води до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Следва да се посочи, че датата на установяване на нарушението в случая е различна от датата на извършването му, като двете дати имат съществено самостоятелно значение за законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на нарушителя. Съдът в производството по обжалване на наказателните постановления по реда на чл.59-63 ЗАНН следва да установи съществуването или несъществуването

на описаното в наказателното постановление административно нарушение и съответно съпоставянето на фактически установеното действие или бездействие със съответната законова норма, регламентираща същото като административно нарушение. За тази цел е необходимо да е налице индивидуализация на съответното административно нарушение съобразно всички изисквания на чл.57 ЗАНН, което в разглеждания случай не е сторено. Доводът на касатора в касационната жалба, че жалбоподателката е имала право на краткосрочно пребиваване поради липса на друг вид пребиваване в страната, не може да санира липсата на констатации за това в самото НП. Освен това, според касатора изтичането на пребиваването било станало на 12.11.2012г. (посочено в касационната жалба), като считано от тази дата (непосочена в НП и съответно нерелевантна като описание на нарушението) стои въпросът за изтичане на давностните срокове за установяване и наказване на това нарушение, независимо от твърдението, че то е продължило във времето до 17.11.2018г. При липса на такива фактически констатации в НП не би могло да се вземе отношение по тези съществени въпроси за законосъобразността на административното наказване от гледна точка на спазване на процесуалните и давностните срокове, предвидени в ЗАНН, което нарушава правото на защита на наказаното лице.

Като е отчел съществените пропуски в НП и го е отменил като незаконосъобразно, СРС е постановил правилно решение.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. По делото е представен договор за правна защита и съдействие, съгласно който заплатеното от страна на ответника по касация адвокатско възнаграждение е в размер на 800 лв. Настоящият състав приема за основателно възражението на процесуалния представител на касатора за прекомерност на размера на адвокатското възнаграждение, като същото следва да се намали и присъди в размер на 580 лв., съобразно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Заплатеното възнаграждение надвишава определения в разпоредбата минимален размер, като делото не се отличава със съществена фактическа и правна сложност, а също и като се вземе предвид размера на глобата от 5000 лв.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 23.04.2020г. по НАХД № 6516/2019г. на СРС, НО, 103-ти състав.

ОСЪЖДА РДГП – Аерогара С. да заплати на Т. Б. разноски по делото в размер на 580 (петстотин и осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.